

TĂRÂMUL POVEȘTILOR
ÎNTOARCEREA FERMECĂTOAREI

CHRIS COLFER

ILUSTRAȚII DE BRANDON DORMAN

Traducere din limba engleză

MIHAELA DOAGĂ

nemi

CUPRINS

PROLOG – ASCENSIUNEA ȘI ÎNTOARCEREA	7
CAPITOLUL 1 – TRENUL GÂNDURILOR.....	21
CAPITOLUL 2 – TOTUL A ÎNCEPUT CU UN CÂINE.....	39
CAPITOLUL 3 – PRÂNZUL LA BIBLIOTECĂ	51
CAPITOLUL 4 – ÎN BIROUL DIRECTOAREI.....	61
CAPITOLUL 5 – CEREREA ÎN CĂSĂTORIE.....	72
CAPITOLUL 6 – ARANJAREA PITICILOR DE GRĂDINĂ	93
CAPITOLUL 7 – CA GÂSCA PRIN APĂ.....	109
CAPITOLUL 8 – CĂSUȚA	138
CAPITOLUL 9 – ADUNAREA DIN PĂDURE	154
CAPITOLUL 10 – DEBUTUL LUI RUMPELSTILTSKIN.....	170
CAPITOLUL 11 – REGINA ȘI BROSCOIUL.....	190
CAPITOLUL 12 – O SEARĂ DE VIS(E RELE)	213
CAPITOLUL 13 – SUFLETE LA BORCAN.....	239
CAPITOLUL 14 – BAGHETA MINUNILOR	257
CAPITOLUL 15 – UN BOB-ZĂBAVĂ	284
CAPITOLUL 16 – CĂLĂTORIA <i>BUNICUȚEI</i>	311
CAPITOLUL 17 – CRĂIASA ZĂPEZII.....	329
CAPITOLUL 18 – MAȘTERA.....	352
CAPITOLUL 19 – CASTELUL DIN VĂZDUH.....	381
CAPITOLUL 20 – CHIPUL DIN OGLINDĂ	406
CAPITOLUL 21 – VRĂJITOAREA MĂRII.....	423

CAPITOLUL 22 – TROLLBELLA, REGINA TROLILOR.....	455
CAPITOLUL 23 – AL OPTULEA PITIC.....	485
CAPITOLUL 24 – DOAMNA DE LA RĂSĂRIT	490
CAPITOLUL 25 – ROCI, RĂDĂCINI ȘI RANCHIUNĂ.....	508
CAPITOLUL 26 – BUNUL CEL MAI DE PREȚ AL FERMECĂTOAREI.....	519
CAPITOLUL 27 – VISUL.....	533
CAPITOLUL 28 – VRAJA CEA MAI PUTERNICĂ	543
CAPITOLUL 29 – LA BINE ȘI LA RĂU	559
CAPITOLUL 30 – RĂMAS-BUN!	578
MULȚUMIRI.....	590

CAPITOLUL I

TRENUL GÂNDURILOR

Zdruncinăturile ritmice ale trenului o treziră pe Alex Bailey. Se uită la locurile goale din jurul ei, amintindu-și unde se afla. Oftă din rărunchi și-și aranjă cu grijă o șuviță de păr blond-roșcovan care-i scăpase de sub bentiță.

– *Nu din nou!* își șopti ea.

Lui Alex nu-i plăcea de nicio culoare să ațipească într-un loc public. La cei treisprezece ani ai ei, era o tânără foarte inteligentă și serioasă și nu voia niciodată

să lase o altă impresie. Din fericire pentru ea, mai erau doar câțiva oameni în trenul de cinci spre oraș, așa că secretul ei era bine păzit.

Alex era o elevă de o inteligență aparte și așa fusese dintotdeauna. De fapt, era așa de avansată încât fusese inclusă într-un program de excelență care i-a permis să-și ia un curs în plus la colegiul postliceal din orașul învecinat.

Fiindcă nu avea vârsta necesară să-și ia carnet, iar mama ei lucra aproape toată ziua la un spital pediatric, în fiecare joi, după ore, Alex mergea cu bicicleta până la gară și de-acolo mai lua trenul un pic până în orașul vecin ca să meargă la curs.

Era cam ciudat faptul că o fată de vârsta ei călătorea de una singură, și chiar și mama ei avusese rezerve la început, dar știa că Alex se putea descurca. Drumul ăsta scurt era o nimica toată în comparație cu alte experiențe cu care se confruntase Alex în trecut.

Lui Alex îi plăcea la nebunie să facă parte din programul de excelență. Pentru prima dată avea ocazia să învețe despre artă, istorie și limbi străine într-un mediu în care toată lumea era acolo *de bunăvoie*. Când profesorii puneau întrebări, mai mulți oameni ridicau mâna să răspundă, nu doar Alex.

Un alt avantaj al călătoriei cu trenul era că-i lăsa răgazul să se gândească la ale ei. În timp ce trenul mergea, ea se uita pe geam și-și lăsa gândurile să hoinărească. Era momentul cel mai relaxant al zilei pentru ea și de

multe ori se trezea că începe să moțăie, dar numai rareori i se întâmpla, cum i se întâmplase azi, să adoarmă de-a binelea.

În mod normal, era stânjenită când se trezea, dar, de data asta, stânjeneala era împletită cu o urmă de iritare. Tocmai avusese un vis care o întristase, un vis care se repetase de mai multe ori în decursul anului.

Se făcea că aleargă desculță printr-o pădure minunată, împreună cu fratele ei geamăn, Conner.

– Hai să ne întrecem până la cabană! îi spusese Conner, cu un zâmbet larg.

Semăna cu sora lui, dar crescuse peste noapte și acum era cu câțiva centimetri mai înalt ca ea.

– Hai! exclamase Alex râzând și o rupseră la fugă.

Se întrecură printre copaci, peste pajiști, fără griji. Nu erau troli prin preajmă, nici lupi, nici regine malefice din cauza cărora să-și facă griji, pentru că, oriunde ar fi fost, Alex și Conner știau că sunt în siguranță.

Într-un final le apăruse dinainte o casuță. Gemenii își făcuseră înăuntru, punându-și toată energia în acea ultimă bucată de drum.

– Am câștigat! declară Alex, când atinse cu palmele ușa de la intrare, cu o fracțiune de secundă înaintea fratelui ei.

– Nu-i corect! se plânse Conner în vis. Am tălpile mai plate decât ale tale!

Alex se hlizi și încercă să deschidă ușa, dar era în-cuiată. Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni.

– Ciudat, făcu el. Bunica știa că venim în vizită, mă întreb de ce o fi încuiat.

Ea și fratele ei aruncară o privire pe geam. O văzură pe bunica înăuntru, așezată într-un balansoar lângă șemineu. Se legăna încet înainte și înapoi și părea abătută.

– Bunico, am venit! o strigă Alex, bătând veselă în geam. Deschide ușa!

Dar bunica nu se urni.

– Bunico? repetă Alex, bătând mai tare în geam. Bunico, noi suntem! Vrem să te vedem!

Bunica ridică încet capul, uitându-se la ei pe geam, dar tot nu se urni din balansoar.

– Dă-ne drumul! o rugă Alex, bătând încă și mai tare în geam.

Conner clătină încet din cap.

– N-are rost, Alex. Nu putem intra.

Făcu stânga împrejur și o porni înapoi de unde veniră.

– Conner, nu pleca! îl strigă Alex.

– Ce rost mai are? întrebă băiatul, uitându-se în urmă. E clar că nu vrea să intrăm.

Alex începu să bată în geam pe cât de tare se putea fără să-l spargă.

– Bunico, dă-ne drumul, te rog! Vrem să intrăm! *Te rugăm!*

Bunica o privise cu ochii goi.

– Bunico, nu știu cu ce ți-am greșit, dar, orice ar fi fost, îmi pare rău! Te rog, lasă-mă să intru! se rugă Alex,

cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. *Vreau să intru! Vreau să intru!*

Expresia absentă lăsă locul încruntării pe chipul bunicii, care începuse să clatine din cap. Alex realiză că n-o să i se dea drumul în casă, și de fiecare dată când își dădea seama de lucrul ăsta în vis, se trezea.

N-o fi fost un vis prea frumos, dar era un sentiment așa plăcut să se întoarcă în pădure și să vadă din nou chipul bunicii... Îi era clar ce simboliza visul, îi fusese clar de prima dată când îl avusese.

Dar Alex se simți altfel când se trezi de data asta. Involuntar, avea senzația că o pândise cineva în timp ce dormea.

Când se trezise inițial, deși nu fusese foarte atentă, ar fi putut să jure că-și văzuse bunica în tren, pe bancheta din fața ei.

Oare o văzuse de adevăratelea sau imaginația îi juca feste? Alex nu putea nega posibilitatea să se fi întâmplat aievea. Bunica ei era în stare de multe lucruri...

Trecuse mai bine de un an de când Alex și Conner Bailey descoperiseră marele secret din familia lor. Când primiseră în dar o carte veche de povești de la bunica lor, nu se așteptaseră ca aceasta să-i poarte, printr-o vrajă, în lumea basmelor și nici în cele mai nebunești vise nu și-ar fi imaginat că bunica lor și răposatul lor tată veneau *din* acea lume.

Călătoria care-i purtase dintr-un regat într-altul, prietenii pe care le legaseră cu personaje despre care citiseră toată copilăria lor, toate astea constituiseră aventura vieții lor. Dar cea mai mare surpriză dintre toate fusese să descopere că bunica lor era Zâna Nașă din Cenușăreasa.

Bunica lor îi găsisese într-un final și îi adusese înapoi acasă, unde-i aștepta îngrijorată mama lor.

– A trebuit să spun că ați făcut amândoi varicelă ca să vă acopăr absențele, le spuse mama lor, Charlotte. A trebuit să gădesc o scuză bună pentru faptul că ați lipsit două săptămâni și m-am gândit că, dacă zic „au călătorit într-o altă dimensiune”, probabil c-o să fiu privită cu suspiciune.

– Varicelă? repetă Conner. Mamă, chiar n-ai putut să găsești o scuză mai *marfă*? Cum ar fi o mușcătură de păianjen sau toxiinfecție alimentară?

– În tot timpul ăsta tu știai unde suntem? o întrebă Alex.

– N-a fost prea greu să mă prind, explică Charlotte. Când m-am întors de la lucru, am intrat în camera ta și am găsit cartea cu *Tărâmul poveștilor* pe jos. Încă mai lucea.

Se uită la cartea mare de povești, cu coperta de culoarea smaraldului, pe care bunica o ținea strâns în mâini.

– Ți-ai făcut griji? o întrebă Conner.

– Sigur că da, veni răspunsul. Nu neapărat c-ați fi putut păți ceva, cât pentru sănătatea voastră mintală. Mi-am făcut griji că experiența vă va copleși și vă va înspăimânta, așa c-am sunat-o imediat pe bunica voastră. Din fericire, se afla încă în lumea noastră, era într-o călătorie cu prietenele ei. Dar când trecuseră deja două săptămâni și tot nu știam unde sunteți... în fine, hai să zicem doar că mă rog să nu mai trebuiască să trec vreodată prin așa ceva.

– Deci tu știai *toată povestea*? continuă Alex.

– Da. Tatăl vostru avea de gând să vă spună în cele din urmă, doar că n-a mai apucat.

– Tu cum ai aflat? o întrebă Conner. Când ți-a spus tata? L-ai crezut la început, de fapt?

Charlotte zâmbi, amintindu-și momentul.

– Din clipa în care l-am văzut pe tatăl vostru, am știut că avea ceva aparte. De-abia începusem să lucrez ca infirmieră la spitalul pediatric, eram în prima săptămână, când am văzut-o pe bunica voastră cu grupul ei de prietene, veniseră să le citească povești pacienților. Dar pe mine mă cucerise bărbatul chipeș care le însoțea. Era un personaj atât de neobișnuit, se minuna de tot ce vedea în jur. Aproape că a leșinat când a văzut televizorul.

– Era prima călătorie a lui John în lumea voastră, le spuse bunica zâmbind.

– M-a rugat să-i fac turul spitalului și m-am conformat, continuă Charlotte. Era fascinat să afle despre

operațiile care se făceau, despre medicamentele administrate, despre pacienții pe care-i tratam. M-a întrebat dacă ne putem întâlni după ce ies din tură ca să-i povestesc mai multe. Am sfârșit prin a ieși împreună în următoarele două luni, timp în care ne-am îndrăgostit. Dar apoi, ciudat lucru, a dispărut fără niciun semn și nu l-am mai văzut trei ani din momentul ăla.

Gemenii se uitară la bunica lor, știind deja o parte din poveste.

– L-am obligat să vină iar în lumea basmelor cu mine și i-am interzis să se mai întoarcă, recunosc bunica, pleoștindu-se un picuț. Am avut motivele mele, după cum bine știți, dar am făcut o mare greșală.

– Și atunci a descoperit Vraja Dorințelor și a început să adune ingredientele, ca și noi, ca să găsească drumul înapoi spre tine! exclamă Alex entuziasmată.

– Și nu i-a luat așa de mult, de fapt. Doar pare că a durat mult pentru că noi nu ne născuserăm încă și mai era un decalaj între cele două lumi, adăugă Conner.

Charlotte și bunica încuviințară amândouă.

– Până la urmă l-am revăzut la spital, spuse Charlotte. Părea atât de firav și de neîngrijit, de parcă se întorcea de la război. S-a uitat la mine și mi-a spus „Nici nu bănuiești prin ce-am trecut ca să mă întorc la tine.” După o lună ne-am căsătorit și, un an mai târziu, v-am avut pe voi. Așa că, pentru a vă răspunde la întrebare, nu, nu mi-a fost greu să accept că tatăl vostru venea dintr-o altă lume, fiindcă, într-un fel, știusem de la bun început.

Alex strecură mâna în geantă și scoase de-acolo jurnalul pe care-l ținuse tatăl lor în timp ce aduna ingredientele pentru Vraja Dorințelor, același jurnal după care se luaseră când, la rândul lor, adunaseră ingredientele.

– Poftim, mamă. Acum poți vedea cât de mult te-a tubit tata.

Charlotte se uită la jurnal, aproape neîndrăznind să-l ia. Îl deschise și, când văzu scrisul răposatului ei soț, îi dădură lacrimile.

– Mulțumesc, scumpo! se înduioșă ea.

– Ca să știi, interveni Conner, eu și Alex am făcut aceleași chestii. Suntem tari și noi. Nu uita chestia asta dacă îți trece vreodată prin minte să ne dai o alocație pe viitor.

Charlotte îi aruncă o privire prefăcută, știa și ei că nu-și permite să le dea vreo alocație. De la moartea tatălui lor, fusese un efort să întrețină familia și să plătească datoriile din urma înmormântării. Dar treaba asta o puse pe gânduri pe Alex, la ce relații avea familia ei în lumea basmelor, de ce o duceau așa greu de un an încoace?

– Mamă, începu, de ce ne-am chinuit așa de tare când, în tot timpul ăsta, bunica ar fi putut să fluture pur și simplu din baghetă și să ne facă viața mai ușoară?

Conner se uită la mama lor, preocupat de aceeași întrebare.

– Pentru că tatăl vostru nu voia lucrul ăsta, spuse Charlotte. Iubea prea mult lumea asta, aici ne-am

cunoscut, aici v-am avut pe voi doi și aici voia să vă creștem. El venea dintr-o lume plină de regi și regine, o lume a vrăjilor, o lume a celor crescuți în puf, care cred că li se cuvine totul, și era de părere că asta pervertește caracterul oamenilor. Voia ca voi doi să creșteți într-un loc unde poți obține orice dorești atâta timp cât muncești din greu pentru asta și, deși uneori un strop de magie ne-ar fi fost de mare ajutor, am încercat să-i respect dorința.

Alex și Conner se uitară unul la altul... poate că tatăl lor avusese dreptate. Oare ar fi reușit să facă toate isprăvile din ultimele săptămâni dacă n-ar fi fost crescuți în acest spirit? Ar fi putut aduna toate ingredientele pentru Vraja Dorințelor sau i-ar fi putut ține piept Reginei cea Rea dacă tatăl lor nu i-ar fi învățat să aibă încredere în propriile forțe?

– Așadar, ce se întâmplă acum? întrebă Conner.

– Ce vrei să spui? se miră bunica.

– Ei bine, e clar că viețile noastre se vor schimba radical de-acum, nu? încep băiatul, cu o sclipire în ochi. Vreau să zic, după două săptămâni în care am scăpat la mustață de troli, lupi, spiriduși, vrăjitoare și regine malefice, doar nu vă așteptați să ne întoarcem la școală! Suntem prea tulburați de experiențele astea, nu-i așa, Alex?

Charlotte și bunica se priviră complice și pufniră în râs.

– Deci, asta înseamnă că trebuie, totuși, să ne întoarcem la școală? continuă Conner.

Îi pieri sclipirea poznașă din ochi.

– Bună încercare! făcu Charlotte. Orice familie are problemele ei, dar asta nu-ți oferă scuza să te lași de școală.

– Slavă Cerului, oftă Alex. Pentru o clipă, m-am temut că o să accepți.

Bunica se uită la ceas.

– Aproape că s-a luminat de ziuă. Am stat de vorbă toată noaptea. Ar fi cazul să mă urnesc de-acum.

– Când o să te revedem? o întrebă Alex. Când ne putem întoarce pe Tărâmul Poveștilor?

Alex își dorise s-o întrebe despre asta din clipa când plecaseră. Bunica își lăsă privirea în jos și rămase pe gânduri un răstimp înainte să-i răspundă.

– Ați avut parte de o aventură strașnică, fie și pentru un adult, începu ea. În momentul de față trebuie să vă concentrați pe viața voastră de copii de doisprezece ani din lumea asta. Bucurați-vă de copilărie cât mai puteți. Dar o să vă iau într-o zi înapoi, promit.

Nu era răspunsul la care sperase Alex, dar încuviință. Mai era o întrebare pe care își dorise toată noaptea n-o pună.

– O să ne înveți vreodată să facem vrăji, bunico? o întrebă, cu ochii mari. Vreau să zic, dat fiind că eu și Conner suntem pe jumătate zâne, n-ar strica să știm câte ceva.

– Am uitat complet! exclamă Conner, trăgându-și o palmă peste frunte. Vă rog, pe mine să nu mă amestecați în treaba asta. *Eu nu vreau să fiu zână*, nu știu cum să v-o spun mai clar.